

ဝ ပုံစံပြန်စာ

စွယ်စုံသူကို

ပန်းချီဝတ္ထုမာန်

ချောမွေ့ပျံ့ရွယ်နုငယ်နေသော ဖြူလေးနွယ်၊ ဘေးဘီကို ဂရုမစိုက်နိုင်၊ အားသွန်၍ ပြေး နေရသည်။ ။ အသက်ထက် အရှက်အတွက် ဖြူလေးနွယ် ဇောချွေးတွေ ပေါက်ပေါက်ကျအောင် သေလုမြောပါး ပြေးလွှားနေရသည်။ ။

နောက်ကလိုက်လာသည့် ကားမီးရောင်တန်းကို လွတ်အောင် မနည်းကြီးရှောင်ပြေးနေ ရသည်။ ။ အချိန်ကလည်း မှောင်နေပြီမို့ လမ်းမကြီးပေါ်က ဆင်းပြီး လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ပြေး ခဲ့သည်။ ။

မှောင်ရီပျိုးပျအောက်မှာ ပြေးခဲ့ရသည် မို့ ခလုတ်ကန်သင်းတွေကိုတိုက်မိပြီး အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်နေသည်။ ။ စွတ်ရွတ်ပြီး ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ။

သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ တွယ်မီပြီး အသက်ကိုလုပြီး ရှူနေရသည်။ ။ မောဟိုက်လွန်း၍ ဖြူလေးနွယ် ရဲ့ ရင်က ဖားဖိုကြီးလို မောင်းလိုက်ပိန်လိုက် ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံကို သူမနား မရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကြားနိုင်လိုက်သည်။ ။

လမ်းမမှာ အရှိန်နှင့် မောင်းလာသော ကားမီးတန်းတစ်ခုကိုတွေ့ပြီး သစ်ပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်မှာ ကိုယ်ကို ပိုပြီးကျုံ့၍ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ။

သစ်ပင်အကွယ်ကနေ ဖြတ်သွားသောကားကို ချောင်းကြည့်လိုက်သ

ည် ။ ဖြူလေးနွယ်မျက်နှာ မှာ ခုမှ အလုံးကြီးကျသွားဟန် ပင့်သက်လှိုက်ဖြာခြင်းကိုပါပြုမိသည် ။ပြီးတော့ စောစောက စိတ်ပေါ့ပါးသွားဟန်ရှိသော မျက်နှာလေးမှာ ဒေါသစိတ် ခံပြင်းစိတ်တွေ ဝေစီလာသည် ။

ပုံကျ သပ်ရပ်သော အောက်နှုတ်ခမ်း တွန့်တွန့်လေးကို ဖြူဖွေးညီညာသော သွားလေးတွေဖြင့် ဖိကိုက်လိုက်မိသည် ။

"တောက်....သိကြသေးတာပေါ့"

အံတင်းတင်းကြိတ်သံနှင့်အတူ မျက်ဝန်းလက်လက်ကလေးတစ်စုံ ပို၍ စူးရှတောက်ပြောင် သွားသည် ။ ပင်စည်မှာ ခေါင်းကလေးကိုမှီပြီး မျက်ဝန်းတွေကိုမှီ တကာ ရင်ထဲကလှိုက်ခုန် မောဟိုက်မှုကို ဖြေလျော့နေသည် ။

အမောပြေတော့မှ ပင်စည်က ကိုယ်ကို ခွာပြီး မတ်လိုက်သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့် လိုက်သည် ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ခြံကြီးတစ်ခုထဲသို့ မိမိရောက်နေသည် ပဲ။

စားပင် သီးပင်တွေ စီရရီ ဆင့်ရရင့်ရှိနေသောခြံကြီးကို အလွန်အားနည်းသောအလင်းရောင် အောက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ"

တွေဝေစွာရပ်ရင်း စဉ်းစားနေသည် ။ လက်ထဲမှာ လည်း ပိုက်ဆံအိတ်မပါခဲ့၍ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မရှိပါလား၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း နားကပ်တစ်ရံကလွဲ၍ ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ ပါမလား။ အလောသုံးဆယ် ထွက်ခဲ့ရ၍ အားလုံးကျန်ခဲ့သည် ပဲ။

"အို.... ဒီခြံကြီးထဲမှာ အိမ်တော့ရှိမှာ ပဲ။ ဆက်ပြီး ဝင်သွားတာပဲ

ကောင်းမယ်"

ပိုင်နိုင်စွာဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မှောင်ရိပ်တွေကြီးစိုးနေသောခြံကြီး
ထဲသို့ ဖြူလေးနွယ် ဇွတ်တိုးပြီး အရဲစွန့်ကာ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

လမ်းဘေး တစ်ခုကို ကွေ့ပြီး ထိုကားလမ်းကနေအတွင်းဘက်သို့ဆ
က်လျှောက်ခဲ့သည် ။ မကြာလိုက်ပါ။ ကြီးမားသော
နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို ဖြူလေးနွယ်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။

"ဟယ်.... အိမ်ကြီးက ရှေးအိမ် အကြီးကြီးပဲ"

အားတက်သရော ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်း သွက်သွက်တွေနှင့် လှ
မ်းခဲ့သည်။ ။ အိမ်ကြီးဆီသို့ သာ စိတ်အာရုံကရောက်ပြီး တစ်မော့မော့နှင့်
ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ ။

"ဝုတ် ဝုတ်"

အနီးကပ်ပြီး ဟောင်လိုက်သည်။ ။ ခွေးဟောင်သံက ဟိန်းထွက်လာ
သည်။ ။

"အား"

ရုတ်တရက် အနားသို့ရောက် လာပြီး မာန်ဖီနေသောခွေးကြီးကို
တွေ့ရပြီး အသက်ရှူ ရပ်မတတ် လန့်သွားသည်။ ။ လှမ်းနေသော ခြေလှ
မ်းတွေကိုတန့်ပြီး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲ။ အသက် မရှူရဲအောင်
မျက်ဝန်းကိုတင်းတင်းမှိတ်ပြီး ရပ်နေသည်။ ။

သူမကို သဲကြီးမဲကြီး ဟောင်နေသော အမြီးတုံးတိ၊ သွားစွယ် ဖြူဖြူ
တွေနှင့် ဒိုဗာမင် ခွေးကြီး ကိုမကြည့်ရဲ၊ ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။

"ရန်လုံ တိတ်စမ်း"

အောင်မြင်သော ယောက်ျားသံတစ်ခုက ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ ထိတ်လန့်မှုကို လျော့နည်းစေလိုက် သည် ။ တင်းတင်းမှိတ်ထားသောမျက်ဝန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်သည် ။ ဖြူလေးနွယ်တွေ့လိုက်ရသည် က အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည် ချောသန့်သန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကိုပါပဲ။

"ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လေးနွယ်ဖြင့် အဲဒီ ခွေးကြီးကိုကြောက်လို့ သေရတော့မှာ ပါ"

ဖြူလေးနွယ်က အသံလေးတုန်တုန်နှင့် ပြောနေသည် ။ စူးရှသော အကြည့် ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျရောက်နေသည် ။

"မင်း ဘာလို့ ခြံထဲဝင်လာတာလဲ"

ဖော်ရွေ ပျော့ပျောင်းမှု အလျဉ်းမရှိသော အသံနှင့်ထိုသူက မေးသည် ။ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသည် ။ အဖြစ်မှန်ကို ဖြူလေးနွယ် ဘယ်လို ဖြေရမည်လဲ။

အဖြစ်မှန်အတိုင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ဖြေလို့ မဖြစ် ။ သည် တော့ ဖြူလေးနွယ် ကလိန်စေ့ငြမ်းဆင်ပြီး ပလီရပါတော့မည်။

"ဟို...ဖြူလေး အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက လမ်းမှာ စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်လို့ ကြောက်ပြီး ပြေးထွက်လာတာပါ"

စူးစမ်း အကဲခတ်သောအကြည့်တွေ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝဲနေလေပြီ။

"မင်း ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး မောနေသလိုပဲ၊ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့ပြီးမှ မင်း အကြောင်းတွေ ဆက်ပြောပေါ့"

မျက်နှာထား သုန်မှုန်နေသော်လည်း အလိုက်တသိ မိမိကို အိမ်ထဲ ဖိ

တံခေါ်နေသည့် အတွက် ဖြူလေးနွယ်ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ ။

"ရေတစ်ခွက် သောက်ရရင်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ"

"ကဲ....လာ"

ရန်လုံ ဆိုသော ဒိုဗာမင်ခွေးကြီးရဲ့ သားရေလည်ပတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဖြူလေးနွယ် ထိတ်လန့်မှု ဖြင့်မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ။ ရန်လုံက မိမိကိုများ ရန်ပြုနေဦးမှာ လား။

သခင်ရဲ့ အလိုကို တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာသော ရန်လုံက သူတို့အပါးကနေ ခြံတစ်ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သည် တော့မှ ဖြူလေးနွယ်လည်း ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းချလိုက်သည်။ ။

ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ သည် အိမ်ကြီးနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်းမသိတဲ့ ကိုလူချောနောက်သို့ ဖြူလေးနွယ် လိုက်ခဲ့သည်။ ။

ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည့်ပြင်ဆင်မှုက ရှေးကျနေသည်။ ။ တကယ့်ကို ရှေးကျလွန်းတဲ့ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ထဲသို့ ဖြူလေးနွယ် ရောက်ခဲ့သည် ပဲ။

"ကဲ....ထိုင်ဦး"

မဝံ့မရဲ ရှေးကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ဖြူလေးနွယ် ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ကြီးမားသော ကုလားထိုင် မှာ ဖြူလေးနွယ်ကိုယ်က ပျောက်ဆုံးနေသလိုပါပဲလား။ ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ နှင့် ပန်းပုလက်ရာက ရှေးလက်ရာမို့ ပြောင်မြောက်လွန်းသည်။ ။ သပြေရောင်ထနေသော ဧည့်ခန်းရဲ့ ပြင်ဆင်မှုကို ဝေဝဲကြည့် လိုက်သည်။ ။

မကြာပါ ထို ကိုလူချော ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ အဝတ်အစားတွေ ဖုန်တွေ သဲတွေနှင့်ပေကျံ နေသော ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ ရုပ်ရည်က စုတ်ပြတ်နေ

မှာ အမှန်ပါ။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ မဝံ့မရဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း ဖြူလေးနွယ်စိတ်ညစ်သွားသည်။ မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးတွေလည်း မျက်ရည်တွေ ချွေးတွေကြောင့် ပျက်ပြီး၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေမှာ အမှန်ပါ။

အိမ်ဖော် ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ငွေလင်ပန်းမှာ ချွေးသီးတွေ စုနေသော အအေးဖန်ခွက်နှင့် အတူ ရောက်လာသည်။ ။

အေးမြသော ဖျော်ရည်ကို မြင်မှ ဖြူလေးနွယ် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာပြီး ပို၍ ရေငတ် လာသည်။ ။

"ကဲ....သောက်လိုက်ဦး"

ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖန်ခွက်ကို လျင်မြန်စွာ လှမ်းယူပြီး ချိုအေးမွှေးနေသော သံပုရာရေကို သောက်လိုက်သည်။ ။ စောစောက ရင်ထဲမှာ ဆို့ဆို့မောမောကြီး ဖြစ်နေရသည့်ခံစားမှု လျော့ပါးသွား ရပါသည်။ ။

ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်ကို သူက မမှီတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ။ ဖြူလေးနွယ် ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ ရေဆာဆာနှင့် ဖျော်ရည်ကို တစ်ဆက်တည်းမော့ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ အမောပြေသွားပြီလား"

အလင်းရောင်အောက်မှာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရမှ သူ့ရဲ့ တည်ကြည် ခံ့ညားသောရုပ်ရည်ကို ဖြူလေးနွယ်တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ။

။

သူ့ရဲ့ စူးစမ်းသော အကြည့်တွေကို ခံယူရင်း၊ နှလုံးသား နုနုလေးမှာ

တုန်ခါမှုလေးဖြစ်သွား သည် ။ တစ်ခါမှ ရင်မခုန်ဖူးသော
ရင်ခုန်မှုမျိုးကိုဖြူလေးနွယ် ခံစားလိုက်ရသည် ။

"ကဲ....ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲ ပြောပါဦး"

"ဟို....လေးနွယ်၊ လေးနွယ်ရဲ့ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးနဲ့ အတူ၊ ကားနဲ့
လာခဲ့တာပါ၊ ဒီအနီးအနားမှာ ကားပျက်ပါတယ်"

"ကားက ဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ"

"ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ"

"အော်"

"ဒါနဲ့ စပါယ်ယာဘီးကိုလဲမလို့ ကားဘီးကို ထုတ်ခိုင်းတယ်၊ ကားဘီး
က အပို မပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဒေါသဖြစ်ပြီး၊ လေးနွယ်ကို သူက
ပေါ့လျော့ရပါ့မလားဆိုပြီး၊ ဒေါသအရမ်းဖြစ်ပြီး၊ ဆူလဲဆူဆဲလဲ ဆဲတယ်
၊ ပြီးတော့ လေးနွယ်ကို ပါးချတယ်"

"ဒါလောက်တောင်ပဲလားကွာ"

မလိမ်စဖူး လိမ်ရလို့ ဖြူလေးနွယ် မျက်နှာကပျက်နေသည် ။ သူ့ရဲ့
စူးစမ်းတဲ့ အကြည့်တွေကို ရှောင်ပြီး မျက်လွှာချကာ ဖြေလိုက်သည် ။

"ဒီထက်ဆိုးပါသေးတယ်၊ လေးနွယ်ကို ဒီလိုပဲမကြာခဏ ရိုက်တယ်၊
နှိပ်စက်တယ်၊ ဒါကြောင့် လေးနွယ်မခံချင်တော့ဘူး၊ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့
သူ့ဆီက ထွက်ပြေးခဲ့တယ်"

"ဒါဆို လမ်းမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျစ်ရစ်ခဲ့မှာ ပေါ့"

"ကားတွေ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာရှိနေတာပဲ၊ သူ အကူအညီရမှာ ပါ"

"ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က လေးနွယ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

နာမည် အမှန်ကို ဖွင့်ပြောမနေတော့ဘဲ၊ ဖြူလေးနွယ်ကရောချလိုက်သည်။ ။

"မင်း အဲ့ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား"

"ခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ၊ လေးနွယ်တို့ မျိုးရိုးကအဲ့လို သူများ အိမ်မှာ အိမ်ဖော် မလုပ်ကြပါဘူး၊ လေးနွယ်သာ မေမေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့် ငွေလိုလို့ ဝင်လုပ်ရတာပါ"

ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး၊ အိမ်ဖော် တစ်ယောက် ဟန်မပေါက်သည့် ပုံကို ကျော်သူရတွေ့ရှိပြီးသားပါ။ ရုပ်ရည်သားနားချောမွေ့သည့် ဖြူလေးနွယ်ကို မြင်မြင်ချင်း သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

"တို့ နာမည် ကျော်သူရပါ၊ မင်းအခက်အခဲကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ ပြောပါ"

"လေးနွယ်၊ ပဲခူးကိုပြန်ချင် ပါတယ်၊ ခက်တာက လေးနွယ်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး"

"ဒါလောက်တော့ တို့ ကူညီနိုင်ပါတယ်"

ဖြူလေးနွယ် အရမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ သည် ညပဲ ပဲခူးကို ပြန်ချင်ပါသည်။ ။

"ကားလမ်းဆီရောက်အောင် တော်တော် သွားရမှာ ဆိုတော့၊ မင်းကို ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့ ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ခဏစောင့်....."

ကျော်သူရ၊ သူမကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီးအတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ။ ခဏ အကြာမှာ ကားသော့ကို ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

"လာ....သွားစို့"

သူ့နောက်က ဖြူလေးနွယ် လိုက်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်ရှေ့မှာ ပါဂျရိုကားက အသင့်ရှိနေသည်။ ။ ကျော်သူရရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို ဖြူလေးနွယ် တွက်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ငွေကြေး ကြွယ်ဝ သူဆိုတာ ဖြူလေးနွယ် ခန့်မှန်းမိသည်။ ။

ကားပေါ်သို့ ဖြူလေးနွယ် တက်လိုက်သည်။ ။ ကြီးမားသောအိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ။ ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ဖော်မလေးနှင့် ကျော်သူရ ကိုသာတွေ့ခဲ့ရသည်။ ။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ တခြားသူတွေမှာ ရှိပါလေစလို့ ထင်မိသည်။ ။

ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက် လာပြီ။ ညမှောင်နေပြီမို့ ကားအသွားအလာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။

"ဒီအချိန်ဆို လိုင်းကားတွေ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ "

"ဒုက္ခပဲ လေးနွယ်၊ ဘယ်လို ပြန်ရမလဲ"

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြူလေးနွယ်က ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်က ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်နေသည်။ ။

"နေဦး....ဟိုမှာ ကုန်ကားတစ်စီး လာနေတယ် ထင်တယ်"

လင်းထိန်နေသော ကားမီးရောင်ကိုကြည့်ပြီး ကျော်သူရက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဘုရားသိကြားမလို့ အဲဒီကား ငါ့ကို တင်ခေါ်သွားပါစေ"

ကျိတ်ပြီး ဖြူလေးနွယ် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ကျော်သူရက လမ်းမ ပေါ်သို့တက်ပြီး ကားကို တားလိုက်သည်။ ။ ကုန်ကားကြီးက သူ့ရှေ့နားမှာ တိခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ။

"မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"တောင်ငူသွားမလို့၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ"

"ဟော့ဒီက အမျိုးသမီးကို ပဲခူးအထိ ခရီးကြို ထည့်ချင် လို့ ပါ"

"နောက်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ နေရာမရှိပါဘူး"

ဖြူလေးနွယ် စိတ်ညစ်သွားပြီ။ ခေါ်မသွားလျှင် ခက်ချေပြီလေ။

"လုပ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် စရိတ် စခ လိုတာထက်ပိုပေးပါ့မယ်၊ အရေးကြီးလို့ ခေါ်သွားလိုက် ပါဗျာ"

ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေသော စပါယ်ယာနှင့် ကားမောင်းသူတို့ တစ် ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက် သည်။ ။

"ကဲပါ အစ်ကိုရာ၊ နောက်မှာ ကျွန်တော် ဖြစ်သလိုထိုင်ပါ့မယ်၊ သူ့ကို ရှေ့ခန်းကပဲ ခေါ်လိုက်ပါ"

"ဒါဆို တက်လေ၊ အချိန်မရှိဘူး"

စပါယ်ယာ လူငယ်က ကားပေါ်က ခုန်ဆင်း လိုက်သည်။ ။ နောက်ဘက်သို့ သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။ ။

"ကဲ....လာ ဖြူလေးနွယ်"

ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး၊ ကျော်သူရ ကခေါ်သည်။ ။ လက် ချင်းတွေ့ဆုံခိုက်မှာ ၊ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ ခုန်

လှိုက်သွားသည်။ ။

မြင့်နေသော ကားပေါ်ကို မြန်မြန် ရောက်အောင် ကျော်သူရက ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ ကိုယ်ကို ခါးမှ မ၍ တင်ပေးလိုက်သည်။ ။ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ပထမဦးဆုံး သည် လိုတွေ့မြင် ထိတွေ့မှုကြောင့် ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းဖိန်းပြီးသွေးခုန်နှုန်းတွေ မတရား မြန်သွားသည်။ ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ရှက်ဝဲဝဲ မျက်နှာလေးနှင့် ကျော်သူရကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ကားသမား က ဘီးကိုစ၊ လိုမ့်နေပြီလေ။

"ကဲ....သွားတော့ ဖြူလေးနွယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်သူရ"

ကားသမားကို ကျော်သူရက ငွေတစ်ရာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ လက်ထဲသို့ လည်း ငွေတစ်ရာထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ငြင်းချိန်မရ။ ဖြူလေးနွယ် လက်ခံရတော့သည်။ ။

လမ်းမပေါ်မှာ သူရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ ဖြူလေးနွယ်က လက်လှမ်းပြရင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ကျော်သူရလည်း မြင်ကွင်းက ကားပျောက်သည် အထိရပ်နေမိသည်။ ။

ပျိုရွယ် ချောမွေ့သော ဖြူလေးနွယ် ကြောင့်သူရင်တွေ ခုန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ ဖြူလေးနွယ် သည် နောက်ဘယ်တော့မှ ပြန်လှည့် ဆုံစည်းခွင့် မရှိနိုင် တော့သည့်မိန်းကလေးပါလား။

သူ့ဘဝထဲသို့ ဘယ်မိန်းကလေးမှ အဝင်မခံခဲ့သော်လည်း ဖြူလေးနွယ် သည် သူ့ဘဝထဲသို့ ရုတ်တရက် တိုးဝင်ခဲ့ပြီ။ ထိုသည် လည်း တဒဂ်သာ ဖြစ်ပေမည်။

ဖြူလေးနွယ်က ဘယ်ဆီ ဘယ်မှာ နေသည် မသိ။ သူနှင့် ပြန်လည်
တွေ့ဆုံရန် အကြောင်း လည်း မရှိတော့ပြီလေ။

ပင့်သက်တစ်ခုကို ရှိက်မောစွာ ချပြီး ကားဆီသို့ ဖြည်းလေးသော
ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းခဲ့ သည် ။

ကားပေါ်မှာ ပါလာပေမယ့် ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားလေး ကျော်သူ ရအပါးမှာ ပြုတ်ကျ ခဲ့လေပြီ။ တစ်ချိန်တစ်ခါမှ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် ရင်မခုန်ဖူးသော ဖြူလေးနွယ် သူ့ကြောင့် ရင်တွေ ခုန်ခဲ့ရပြီ။

မြင်မြင်ချင်း သူ့ကို စွဲလမ်းခဲ့ပြီဆိုတာ ဖြူလေးနွယ် သူမကိုယ်သူမ သိလိုက်မိပြီပဲ။ အမည် တစ်လုံးတည်းသာသိပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဖြူလေးနွယ် မြင်မြင်ချင်း ခိုက်ခဲ့ရပြီ။

"လေးနွယ်တော့ ရာဇဝင်ရိုင်းရပြီ ကိုကျော်သူရရေ၊ လေးနွယ်ဘဝက လေ လေးနွယ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေသာ ရှိခဲ့တာပါ။ လေးနွယ်က စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ မရှိခဲ့သေးပါဘူး"

"ကိုကျော်သူရကို မြင်မြင်ချင်း လေးနွယ်ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားရပါလိမ့်၊ ရှေးဘဝက ရေစက်တွေကြောင့်ပဲလို့ ပြောရမလားရှင်ရယ်"

မောလျစွာ နောက်မှီကိုမှီပြီး ဖြူလေးနွယ် တွေးတောနေသည် ။ ရုတ်ခနဲ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ အတွေးက ညနေက ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောင်း သတိရမိသည် ။ စောစောကကြည်မွေ့ နေတဲ့ မျက်နှာလေး တင်းမာ ခက်ထန်သွားသည် ။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြူဖြူ လေးတွေဖြင့် တင်းတင်းဖိကိုက်မိသည်။ ။

"တောက်...."

"ဟင်....မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

အသံထွက်အောင်ပင် တောက်ခေါက်မိ၍
ဘေးကကားမောင်းနေသူကြီးက မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟို....ဟို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဦးရယ်"

"မိန်းကလေးကို ပဲခူး ကားဂိတ်မှာ ထားခဲ့ရင် ဖြစ်လား"

"ဖြစ်ပါတယ် ဦး"

ညမှောင်မှောင်မှာ ကားမောင်းသမားကြီးက ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။ ။ ဖြူလေးနွယ် ရဲ့ အတွေးတွေ ပြန်ဆက်မိပြန်သည်။ ။

"သိကြသေးတာပေါ့ သန်းအောင်ရယ်"

အံ့ကို ကျစ်ခနဲမြည်အောင်ကြိတ်ပြီး ရင်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ။

"ဖြူလေးနွယ်ကို အညံ့စား မိန်းကလေးလို့ ထင်ပြီးပေါ့ပေါ့တွက်လိုက်တာ ရှင့်ရဲ့ မဟာ အမှားပဲ၊ နင့်ရဲ့ ယုတ်မာပက်စက်တာတွေကို မေမေတို့ ကို ပြောပြလိုက်မယ်...."

ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ အတွေးတွေ ကျော်သူရဆီ ရောက်သွားလျှင် ကြည်မွေ့လိုက်နှင့် သန်းအောင်ဆီ ရောက်သွားလျှင်တင်းမာ ဒေါသထန်လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မြည်း လာပြီး နောက်မှီကိုမှီကာ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ ခွေခွေခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသော

ဖြူလေးနွယ်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ကားမောင်းသမားကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
တွေးတော နေသည်။ ။

"ရုပ်ရည်က ချောမွေ့ နုနယ်ပြီး မိန်းကလေးပုံက အထက်တန်းလွှာ
ထဲက ထင်ရတယ်၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အချိန်မတော်ကြီး ခရီးသွား
ရတာလဲ"

စိတ်ထဲကတွေးနေပေမယ့် ကိုနှင့်မဆိုင်သည့် ကိစ္စမို့ဖွင့်မေးဖို့ တော့
စိတ်မကူးပါ။ အိပ်ရတာ အဆင်မပြေတော့ ဖြူလေးနွယ်က နီးလိုက်အိ
ပ်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ။

ကုန်ကားကြီးလည်း လမ်းရှင်းနေသည် မို့ အရှိန်နှင့်လိမ့်နေသည်။ ။
ငိုက်မြည်းရင်း တွေးရင်း ငေးရင်းနှင့် ဖြူလေးနွယ် ပဲခူးမြို့သို့
ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

"ကဲ....မိန်းကလေး ဒီမှာ ပဲ ဆင်းလို့ ရတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး"

ကားသမားကြီးက ကားကိုရပ်ပေးသည်။ ။ ဖြူလေးနွယ် ကားပေါ်က
ခုန်ဆင်းသည်။ ။ ဖျတ်ခနဲ ကျော်သူရကို သတိရလိုက်သည်။ ။

ကားပေါ်တက်တုန်းက ခါးကနေမပြီး သူတင်ပေးခဲ့သည် ပဲ။

"ကျေးဇူးနော်ဦး"

"အေး....အေး"

ကားသမားကြီးက ကားကို မောင်းထွက် သွားပြီး။ ညမှောင်မှောင်မှ
ဖြူလေးနွယ် တစ်ယောက်တည်းလမ်းမပေါ်မှာ ပါလား။ လူသူရှင်းနေ
သော လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖြူလေးနွယ် သွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည်။ ။

တော်ပါသေးရဲ့ ၊ သွားရမည့်နေရာက ကားရပ်သည့်နေရာနှင့် သိပ်မဝေး၍ သာပေါ့။ မိမိရဲ့ အိမ် ဆီသို့ ဖြူလေးနွယ် သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည် ။

"အင်း....ဒီအချိန်ဆို ကြီးကြီးမေဆွမ်းထချက်လောက်ပြီ၊ အတော်ပဲ"

ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးတစ်ခုဆီသို့ ဖြူလေးနွယ်ရောက်လာသည် ။ ခြံဝင်းတံခါးကပိတ် ထားသည် ။ အထဲဝင်ဖို့ ဖြူလေးနွယ်အတွက် မခက်ပါ ၊ မလွယ်ပေါက်က ကျော်တက်လို့ ရသည် လေ။ ထိုနေရာသို့သွားပြီး ဖြူလေးနွယ် ကျော်တက်လိုက်သည် ။

"ဂုတ်....ဂုတ်"

ခွေးတစ်ကောင် ပြေး လာပြီး ဖြူလေးနွယ်ကို ဟပ်ရန်မာန်ဖီနေသည် ။

"ဟဲ့....ဘုံဖြူ၊ ငါပါဟ"

ဖြူလေးနွယ် အသံကြားသည် နှင့် ခွေးက အမြီးတန့်နဲ့နှင့် ဖြူလေးနွယ်ကို တအိအိနှင့် ကြုံဆို နေသည် ။ ဘုံဖြူဆိုတဲ့ ခွေးကြီးကို ဖြူလေးနွယ်က ခေါင်းကို ပွတ်လိုက်သည် ။

"ငါ့ကိုသူခိုးမှတ်ပြီး၊ ခဲတော့မလို့ ပေါ့လေ"

ဘုံဖြူက သခင့်၊ စကားကို တအိအိနှင့် ထောက်ခံနေသည် ။

"ကဲ....လာ...."

ဘုံဖြူကိုခေါ်ပြီး ဖြူလေးနွယ် ခြံနောက်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည် ။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ မီးဖို ဆောင်မှာ မီးလင်းနေသည် ။ မီးဖိုပြတင်းပေါက် သံဇကာနားသို့ ဖြူလေးနွယ် တိုးကပ်သွားသည် ။

တကုပ်ကုပ်နှင့် မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေသော ဖြူလေးနွယ် ငယ်စဉ်က တည်းက ထိမ်းကျောင်း ခဲ့သော အိမ်ဖော်ဒေါ်ငွေကို တွေ့ရသည်။ ။

"ကြီးကြီးငွေ"

အသံအုပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်ငွေ လက်ထဲက ဇကာလေး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ သွားသည်။ ။ ပြူးဝိုင်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အထိတ်တလန့် အသံလာရာပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကြည့် လိုက်သည်။ ။

"ဘုရား၊ ဘုရား လေးနွယ်လေးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

ဖြူလေးနွယ် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကိုယ်ယောင် လာပြသည် ထင်ပြီး ဒေါ်ငွေ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေသည်။ ။

"ကြီးငွေ၊ တံခါးလာဖွင့်ပေးပါ လေးနွယ် အိမ်ထဲဝင်ချင်လှပြီ"

"ဟင်....လေးနွယ်၊ အချိန်မတော်ကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"တံခါးသာ လာဖွင့်ပေးပါ ကြီးကြီးငွေရယ်"

အလောတကြီး ပြောလိုက်မှ ဒေါ်ငွေက တံခါးဆီသို့လှမ်းလာသည်။ ။ တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်ပေး သည်။ ။ ဖြူလေးနွယ်က အထဲသို့ ဝင်ပြီး တံခါး ကိုပြန်ပိတ်သည်။ ။

"ကလေးရယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ"

"မေမေတို့ မနိုးသေးဘူး မဟုတ်လား ကြီးငွေ"

"အေး....မနိုးသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ကလေး တစ်ကိုယ်လုံးညစ်ပတ်စုတ်ပြ တ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ် လာလဲ၊ ကြီးငွေ ရင်ထိတ်လိုက်တာ

"ပြောမယ် ကြီးငွေ၊ လေးနွယ် ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခုအရင်ကျွေးစမ်းပါ နော်"

"အေး....အေး...."

ဒေါ်ငွေက ချက်ချင်း ကော်ဖီဖျော်ပေးသည် ၊ ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့် သုံးချပ်ကို မနားတမ်း ဖြူလေးနွယ် စားလိုက်သည် ။ ပြေးရလွှားရနှင့် ညစာလည်း ဖြူလေးနွယ် လွတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

"စားလိုက်တာလည်း အငမ်းမရပဲ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွယ်"

"လေးနွယ် သူငယ်ချင်းကားနဲ့ ပြန်လာရင်း လမ်းမှာ ကားပျက်လို့လေ၊ ဒါကြောင့် ကြုံရာ ကုန်ကားကြီးနဲ့ လိုက်လာရလို့ ပေါ့"

"ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် အိမ်ကကားလာခေါ်မှာ ပဲဟာ"

အဖြစ်မှန်ကို ဒေါ်ငွေကို မပြောချင်၍ ဖြူလေးနွယ် ထိမ်ချန်လိုက်သည် ။ အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ ရသည့်ကိစ္စကို မိဘနှစ်ပါးက လွဲ၍ အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ဖြူလေးနွယ် မသိစေလိုပါ။

"ကဲ....လေးနွယ်၊ ပင်ပန်းလာလို့ သွားအိပ်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ မနက်မှ ကြီးငွေ့နဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောမယ်နော်"

"အေးပါကွယ်"

ဖြူလေးနွယ် သူမရဲ့ အခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ အခန်းကိုအမြဲသန့်ပြန့်အောင် လုပ်ထားသော ဒေါ်ငွေကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည် ။ ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အဝတ်အစား လဲကာ လိပ်ထားသော အိပ်ရာကို ဖြန့်၊ အိပ်ရာခင်းပင် မခါနိုင်ဘဲ၊ အိပ်ရာပေါ်ထိုးလှဲ လိုက်သည် ။

ချက်ချင်း အိပ်မပျော်၊ အကြံပက်စက် မိုက်ရိုင်းတဲ့ သန်းအောင်အကြောင်းကို တွေးမိပြန် သည် ။

(၃)

ဦးသိန်းစိုး- ဒေါ်အေးမျှင်တို့ သည် ပဲခူးမြို့တွင် ၊ သစ်စက်၊ ဆန်စက် များကို ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးများ ဖြစ်ကြသည် ။ သူတို့ တွင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးသာ ထွန်းကားခဲ့သည် ။

ဖြူလေးနွယ် ဆိုသော ထို သမီးလေးသည် ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေ အထူးပြုနှင့် ပညာသင်နေခဲ့သည် ။

သီရိဆောင်တွင် ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစား ပြုပြီး၊ တစ်လမှာ တစ်ကြိမ်သာ ပဲခူးကိုပြန်လေ့ ရှိသည် ။

သမီးတစ်ယောက်ဆို၊ ဆိုသလောက် လိမ္မာရေး ခြားရှိသော ဖြူလေး နွယ်ကို မိဘ တွေက ငုံထားမတတ် ချစ်ကြသည် ။

ရန်ကုန်မှာ သွားပြီး ကျောင်း မထားချင်ပေမယ့် သမီးက ပူဆာတော့ မိဘတွေက အလိုလိုက် ပြီး ထားခဲ့ရသည် လေ။ ဦးသိန်းစိုးမှာ လုပ်ငန်း တွေ အတွက် အားကိုးရန် သားမရှိပေမယ့်၊ လူယုံကြီး ဦးဖေတင်ကြောင့် အစစ အရာရာ မျက်နှာ လွှဲရသည် ။

ဦးဖေတင် တွင် သားသမီး ငါးယောက်အနက် သားအကြီးဆုံးက သန်းအောင်၊ သူကလည်း ရန်ကုန် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေသ ည် ။

ဖြူလေးနွယ်ကို အစစ အရာရာ စောင့်ရှောက်ဖို့ မိဘများက သန်း

အောင်ကို တာဝန် ပေးထား သည် ။ သန်းအောင်က တက္ကသိုလ် ရောက်
စက နှမလေး တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့သော်လည်း
နှောက်နှစ်များမှာ အချိုးပြောင်းလာသည် ။

ဖြူလေးနွယ်ကို မကြာခဏ ချစ်ရေးဆိုသည် ။

ဖြူလေးနွယ်က လူကြီးတွေနှင့်တိုင်မည်လို့ ခြိမ်းခြောက်မှ သန်း
အောင် နည်းနည်း ငြိမ်သွား သည် ။

ဒါပေမဲ့ အခွင့်အခါ သင့်လျှင် ဖြူလေးနွယ်ကို ချစ်ရေးဆိုဖို့ စိတ်ကူး
ထားသည် ။

သန်းအောင်က အတန်းကြီးပြီး ဘွဲ့ အလျင် ရသွားသည် ။ ပဲခူးကို
မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်မှာ ပဲ အလုပ်ရသွားသည် ။

ကျောင်း မပြီးသေးသော ဖြူလေးနွယ်ဆီတော့ မကြာခဏ ရောက်
လာတတ်သည် ။

သန်းအောင် ဇွဲမလျှော့၊ အခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို ဖြူလေးနွယ်ကို ချ
စ်ရေးဆိုသည် ။ မိဘ များ နှင့် ပြန်တိုင်မည်လို့ ဖြူလေးနွယ် ခြိမ်းခြောက်
ခဲပေမယ့် မတိုင်ခဲပါ။

သူမရဲ့ မိဘတွေအပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိပြီး ကောင်းမွန်လှသော ဦးဖေတ
င် မျက်နှာ ပျက်ရမည့် ကိစ္စမို့၊ ဖြူလေးနွယ် စောင့်ထိန်းခဲ့သည် ။

သန်းအောင် ကိုသာ စိတ်ဆိုးလျှင်၊ ဆိုးသလို ပြောလိုက်သည် ။ နွားပိ
န်တွယ် တွယ်နေသော သန်းအောင်ကို တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်တိုလွန်း၍
မောက်မောက် မာမာပင် ပြောပစ်တတ်သည် ။

သန်းအောင်က ဇွဲကြီးကြီး နှင့် ဖြူလေးနွယ်ကို ချဉ်းကပ်နေသည် က
ချစ်သည့်စိတ်ထက်၊ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ပို၍ မက်မော

လို့ သာပါ။ ရုပ်ချောချောတစ်ဦးတည်းသော သူဌေး သမီးကို သန်းအောင် အပိုင်ချိုင်ချင်သည် ။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှု၊ သူ့လက်ဝယ်ရောက်ရှိ စေချင်သည် ။

ဒါကြောင့် အပျော့ဆွဲနှင့် ဖြူလေးနွယ်ကို ဆွဲနေသည် သာ။ ဖြူလေးနွယ် သူ့အပေါ် စိတ်ယိုင် လာသည့် အထိဆွဲဆောင် နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် ။

သန်းအောင်မှာ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ဖြူလေးနွယ် ဥပဒေ နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေနေပြီ၊ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ အချစ်ကို သူမပိုင်ဆိုင်သေး။

သည် တော့ သန်းအောင် မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်ပြီးခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရပြန်သည် ။

ဖြူလေးနွယ်ကို လုံးဝ လက်လွတ် မခံနိုင်တော့ပါ။

စာမေးပွဲ ဖြေပြီး ပြန်သွားလျှင် ဖြူလေးနွယ် နှင့် သူလွတ်လပ်စွာ လုံးဝတွေ့ခွင့် ရှိတော့မည် မဟုတ်။

ဖြူလေးနွယ် ပဲခူး မပြန်ခင် ဖြူလေးနွယ်ကို အနုနည်းနှင့် မရလျှင် အကြမ်းဖက်ပြီး၊ ပိုင်ဆိုင် ရန် သူဆုံးဖြတ်သည် ။ ထိုအကြံအစည်ကို ဖြူလေးနွယ် စာမေးပွဲ ဖြေပြီးသည့်နေ့မှာ အကောင်အထည် ဖော်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည် ။

"ဖြူလေးနွယ်၊ ဒီနေ့ နင်ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား"

"အင်း....နင်ရော"

တစ်ခန်းတည်း အတူနေ ထွေးထွေးက အဆောင်ပြန်ရောက်တော့
မေးသည်။ ။

"ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ငါတို့ ခွဲရမှာ မို့ မပျော်ဘူးဟယ်"

ထွေးထွေးက ညှိုးလျှော့နှင့် ပြောသည်။ ။ ဖြူလေးနွယ်လည်း ချစ်တဲ့
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခွဲရမှာ မို့ မပျော်ပါဘူး။

"အေးနော်....ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်တွေကိုယ်စီနဲ့ ဆို အားကြတော့မှာ မ
ဟုတ်ဘူး နော်"

"အလုပ်ရပြီး အိမ်ထောင်တွေကိုယ်စီကျမှ ပိုဆိုးမယ်"

ထွေးထွေးက ပြုံးစရာနှင့် ပြောသည်။ ။ ချစ်သူရှိနေသော ထွေးထွေး
အလုပ်ရပြီး၊ အိမ်ထောင်ပြု မှာ ကို ဖြူလေးနွယ်လည်း အသိလေ။

"အင်း....ထွေးကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ လေးနွယ်က
အိမ်ထောင်ကျမှာ မှ မဟုတ်သေးတာ"

"လေးနွယ်ကို တကယ် အံ့ဩတယ်"

"ဘာကို အံ့ဩတာလဲ ထွေး"

"လေးနွယ်ကို၊ ဒီလောက်လိုက်တဲ့ ကြိုက်တဲ့ လူတွေအများကြီး လေး
နွယ် တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားလို့ ပေါ့"

"မချစ်နိုင်လို့ စိတ်မဝင်စားတာ အံ့ဩစရာမှ မဟုတ်ဘဲ ထွေးရယ်"

"ချောတဲ့ လူတွေလဲ ပါတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေလဲပါတယ်၊ တစ်
ယောက်မှ လေးနွယ်ရဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နှလုံးသားကိုပုတ်
ခတ်မနှိုးနိုင်ကြဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် လေးနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားက အိပ်ပုတ်ကြီးတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊
တော်ရုံ နှိုးလို့ မနှိုးဘူး နေမှာ ပေါ့"

ရယ်ဟဟနှင့်ဖြူလေးနွယ်က ပြောနေသေးသည်။ ။

"ဘယ်လို လူစားမျိုးက ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ပုတ်ခတ်နှိုးမ
လဲဆိုတာ၊ ထွေးသိချင် လိုက်တာ"

"အင်း....ထွေးနဲ့ လေးနွယ်အမြဲ၊ စာချင်းဆက်သွယ်နေမှာ ပဲ၊ အဲ့လို
လူကိုတွေ့ရင်၊ ထွေးဆီ ချက်ချင်း စာရေးလိုက်မယ် သိလား"

"တကယ်ရေးမှာ လား"

"တကယ်ပေါ့ ထွေးရဲ့ "

ဖြူလေးနွယ်က ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းရင်းနှင့် လေပစ်နေသည်။ ။
သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောနေစဉ်
အခန်းထဲသို့ အဆောင်သူ တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ။

"ဖြူလေးနွယ် အောက်မှာ ဧည့်သည် အရေးကြီးလို့ တဲ့ "

"ဟယ်....မြန်မြန် အဝတ်အစားလဲမှ "

မျက်နှာပေါ်က၊ သနပ်ခါးတွေပင် မခြောက်သေးဖြူလေးနွယ်က
တွေ့သည့် အဝတ် အစားကို မြန်မြန်ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ။

တစ်ပတ်နွမ်း အဝတ်လေးနှင့် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ဆင်းခဲ့သည်။ ။

မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်နေသော သန်းအောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ။

"ဟင်....သန်းအောင် ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲ"

စောစောက စိတ်ဆန္ဒစောနေသော မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေ
ဝေသွားသည်။ ။ အလိုမကျ မျက်နှာထားနှင့်သန်းအောင်ကို ကြည့်ပစ်လို

က်သည် ။

"နင့် အမေ၊ တော်တော် နေမကောင်းလို့ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ခိုင်းလို့ ငါ လာခေါ်တာ"

ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ နှလုံးရောဂါရှိသော မိခင်အတွက်စိုးရိမ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ သန်းအောင်ကို မသင်္ကာ၍ ထပ်မေးလိုက်သည် ။

"နေပါဦး နင်က ဘယ်လိုသိလဲ"

"ငါ့ရုံးကို အဖေ ဖုန်းဆက် ပြောတာ"

ဖြူလေးနွယ် မယုံသေးပါ တကယ်ဆို အမေ နေမကောင်းသည် ကို အဖေက သူမဆီဖုန်းဆက် လျှင်ရသားပဲ။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့် စာမေးပွဲပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ငါပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဟိုမှာ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး"

မိခင်အတွက် ရင်ထဲမှာ အရမ်း ပူလောင်နေပေမယ့် သန်းအောင်ကို ပြည့်ဝစွာ မယုံနိုင် သေးပါ။

"နေဦး၊ မမ အခန်းကနေ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်"

အဆောင်မှူးအခန်းကနေ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ ဖြူလေးနွယ် စိတ်ကူးသည် ။ ထွက်သွား သော ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး သန်းအောင် မျက်နှာမှာ ကောက်ကျစ်သော အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည် ။

"ဆက်ကြည့်လေ ရမလားလို့ ၊ သန်းအောင်တို့ ကမပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရိုက်ဘူး"

ဖြူလေးနွယ်တို့ အိမ်က တယ်လီဖုန်း ပျက်နေသည် ကိုအသေအချာ

သိပြီးသားမို့ သန်းအောင် က စိတ်ထဲကအပိုင်ပြောလိုက်သည် ပဲ။

ဖြူလေးနွယ် အဆောင်မှူးအခန်းမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဖုန်းဆက်သည် ။ လိုင်း သေနေသည် ကိုသာ တွေ့ရသည် ။ စိတ်ပျက်ပြီး ဖုန်းကိုချပြီး သန်းအောင်ဆီ ပြန်ထွက်လာသည် ။

"ဖုန်းပျက်နေတယ် ဆက်မရဘူး"

"ငါပြောသားပဲ၊ ကဲပါ....လေးနွယ်ရယ် မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့ ဟာ"

စိုးရိမ် ပူပန်ဟန်တွေဖြင့် သန်းအောင်က ပြောသည် ။

"ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ"

"ငါ့ သူငယ်ချင်းဆီက ကားဆွဲလာတယ်"

ကိုယ့်ကားနှင့် ကိုယ်မို့ ဖြူလေးနွယ် အဝတ်အစားလဲဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါ၊ မိခင်အတွက် အရမ်းစိတ်ပူနေသည် ။ အခန်း ပြန်ပြီး စလင်းဘက်ကိုသာ ဆွဲယူပြီး ထွေးထွေးကိုမှာ သည် ။

"ထွေးရေ ငါ့ ပစ္စည်းတွေရော၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေပါ သိမ်းလိုက်ပါဟယ်၊ ပြီးတော့ မမဆီ အပ်ထားလိုက်ပါ၊ မေမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ခုချက်ချင်းလိုက်သွားရမယ်"

"ဟင်....ဟုတ်လား ပစ္စည်းတွေစိတ်ချ ထွေး သိမ်းပြီးအပ်လိုက်မယ်"

ခုတင်ပေါ်က လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ထွေးထွေးကသိမ်းနေစဉ် အခန်းထဲက အလောတ ကြီး ဖြူလေးနွယ်ထွက်ခဲ့သည် ။

အဆောင်မှူးကို ဝင်ပြောပြီး၊ သန်းအောင်နောက်အရေးတကြီး လိုက်ခဲ့သည် ။

ကားပေါ်ရောက်မှ သန်းအောင်ကို မေးရတော့သည် ။

သန်းအောင်က ကားကို အမြန်မောင်းနေသည်။ ။

"သန်းအောင် မေမေ့ အခြေအနေက တော်တော် စိုးရိမ်ရသလား"

"စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ဖေဖေက ပြောတာပဲ"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ အရေးထဲ ဖုန်းကပျက်နဲ့၊ မြန်မြန်မောင်း ဟယ်...."

"မောင်းနေပါတယ်၊ လေးနွယ်ရာ"

မျက်ရည်ဝဲဝဲ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ မျက်နှာကိုတစ်ချက်
ငဲ့ကြည့်ရင် သန်းအောင် သဘောတွေ ကျနေသည်။ ။

ဖြူလေးနွယ်က မိခင်အတွက် မျက်စိကိုမှ ဝတ်ပြီး ဆုတောင်း
အခါခါခြွေနေသည်။ ။ မှောင်ရိပ် တွေ ကြီးစိုးနေပြီမို့ လမ်းဘေး မြင်ကွင်း
ကိုလည်း သေသေချာချာမကြည့်မိပါ။

ကျွေ့ ပတ်ပြီး မောင်းလိုက်သည့် ခံစားမှု တစ်ခုကို ဖြူလေးနွယ် ခံ
စားမိသည်။ ။ တုံ့ ခနဲ ကားရပ်သည့်အဖြစ်ကိုသိပြီး မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ။

အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ ရှေ့မှာ သန်းအောင်က ကားကိုရပ်လိုက်သည် ပဲ။ သ
န်းအောင်ရဲ့ မျက်နှာကို တအံ့တဩနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်....ဘာလုပ်တာလဲ သန်းအောင်"

"ဒီမှာ ခဏ ဆင်းကြရအောင်"

"အို....ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရမှာ လဲ၊ မေမေ နေမကောင်းနေတာ၊ ပဲခူး
ကို ငါအမြန် ပြန်ချင်တယ်"

"ကားက စက်မကောင်းလို့ ခဏ ကြည့်ချင်လို့ ပါ၊ နင် အိမ်ထဲမှာ ခ
ဏ ဝင်နားလိုက်ပါ"

"မနားဘူး၊ ဒီကားပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်နေမယ်၊ ပြင်စရာရှိတာ မြန်မြန်ပြင်

"

သန်းအောင်ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းဖို့ ဖြူလေး နွယ် စိတ်မကူးပါ။ မိခင် အတွက် သောကစိတ်တွေဖြင့် ရင်မှာ လည်း ပူ လောင်နေသည် မဟုတ်လား။

"ခဏဆင်းပါ ဖြူလေးနွယ်ရာ"

"မဆင်းဘူးလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား"

သန်းအောင် အကြံအစိုက်သွားသည် ။ လိမ်လည် လှည့်ဖြားပြီး ဖြူ လေးနွယ်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်ပြီး တော့ အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ အခွင့်အရေးကမ လှ ဖြစ်နေပြီ။

"ဆင်းပါ ဖြူလေးနွယ်ရာ"

"နင် လူစကား နားမလည်ဘူးလား၊ အချိန်ကြာတယ်၊ ကားကို ပြင်စ ရာရှိတာ အမြန်ပြင် စမ်းပါ"

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဖြူလေးနွယ်က ပြန်ပြောသည် ။ သန်း အောင်က အကြံအစိုက်စွာနှင့် ခေါင်းကိုကုတ်နေသည် ။ သူ့ရဲ့ ကြိုတင်ကြံ စည်ချက်ကြောင့် ထိုအိမ်ထဲမှာ လူသားဆိုလို့ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

သည် တော့ ဖြူလေးနွယ်ကို အနုနည်းနှင့် မရလျှင် အကြမ်းဖက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ရမည်သာ။

"ဖြူလေးနွယ် ကြည်ကြည်သာသာ အောက်ဆင်းစမ်းပါကွာ"

"မဆင်းနိုင်ဘူး"

ဒေါသဖြင့် ဖြူလေးနွယ်က ပြန်အော် လိုက်သည် ။ နောက်ပြီး ရင်ထဲ

ကသံသယကို ဖွင့်ဟ လိုက်သည်။ ။

"မှန်မှန် ပြောစမ်း၊ ငါ့ကို နင် ညာခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား"

မထူးတော့ပြီ။ ဖြူလေးနွယ်သည် သူ့ လက်ခုပ်ထဲကရေဖြစ်နေပြီ ခု
မသိလည်း မကြာခင် အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ အကြံကို ဖြူလေးနွယ် သိတော့မ
ည်။ ဒါကြောင့် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို လက်လွှတ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ ငါ အပိုင်ကြံလို
က်တာ"

"ဘာပြောတယ်"

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဖြူလေးနွယ်ကို ကားပေါ်မှ အတင်းဆွဲချသည်
။ ဖြူလေးနွယ်ကလည်း အတင်းရုန်းကန်လိုက်သည်။ ။

"လွှတ်နော်....သန်းအောင် နင် လူပါးမဝနဲ့ "

"မလွှတ်ဘူး လေးနွယ်၊ နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကြည်ကြ
ည်သာသာမရရင် မရ ရတဲ့ နည်းနဲ့ ကြံရမှာ ပဲ"

ဒေါသစိတ်၊ ကြောက်စိတ်များ ဖြူလေးနွယ်ရဲ့ ရင်မှာ ဆူဝေသွားသ
ည်။ ။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။ ပြူးဝိုင်း ထိတ်လန့်သော
မျက်ဝန်းတွေနှင့် သန်းအောင်ကို ကြည့် လိုက်သည်။ ။

စာနာစိတ် သနားစိတ်၊ ညှာတာစိတ် ကင်းမဲ့နေတဲ့ သန်းအောင် သူ့
လိုအင်ဆန္ဒ တစ်ခုတည်း အတွက် ဖြူလေးနွယ်ကို အတင်းဆွဲယမ်းပြီး
အိမ်ထဲသို့ခေါ်နေသည်။ ။

အိမ်ထဲရောက်သည် နှင့် သူ့ ဘဝ နှိမ်ငြေရတော့မည်ကို ဖြူလေးနွ
ယ် သိနေပြီ။ ဒါကြောင့် အားရှိသမျှ ခွန်အား အကုန်လုံးကို စုရန်းပြီး သူ့

လက်က ရုန်းသည် ။ သန်းအောင်က သူမအတွက်ကို သိပ်ကို သန်မာလွန်းတော့ ဖြူလေးနွယ် ရုန်းရင်းကန်ရင်း အလွန်မောဟိုက်နေသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ဖြူလေးနွယ် အတွက် ကံကြမ္မာကမျက်နှာသာ ပေးလိုက်သည် ။ ခဲလုံး တစ်လုံး ကို တိုက်မိပြီး သန်းအောင် အခြေပျက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖြူလေးနွယ်နှင့် အတူ ယိုင်လဲ သွားသည် ။

ဖြူလေးနွယ်ကလည်း အတင်းရုန်းနေတော့ သူ့ရဲ့ ဟန်ချက်က ပိုပြီး ပျက်ပြားသွားသည် ။ မြေပြင်ပေါ်မှာ လုံးထွေးပြီး ကျစဉ်ခိုက် ဖြူလေးနွယ်အတွက် အခွင့်သာ သွားသည် ။ မြေပြင်မှာ သန်းအောင် ပက်လက်လန်နေစဉ် အနီးမှာ တွေ့သော ခဲလုံးဖြင့် သူ့ရဲ့ နဖူးကို ထုလိုက်သည် ။

"အား...."

သန်းအောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မီးပွင့်သွားသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်သွားသည် ။ ဖြူလေးနွယ် မြေပြင်ပေါ်က ကျုံးရုန်းထပြီး ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ရွတ်ပြေးခဲ့သည် ။

ဖြူလေးနွယ် ထွက်ခွာသွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်မှ သန်းအောင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနောက် ကျိခြင်းကသက်သာလာသည် ။ နဖူးပေါ်က စီးဆင်းနေသော သွေးစတွေကို သုတ်သင်ပြီး ကားပေါ် တက်ကာ ဖြူလေးနွယ် ထွက်သွားနိုင်မည့် ဘက်ကို လိုက်ခဲ့သည် ။

ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးရင်း၊ နောက်က ကားမီးရောင်တန်းတစ်ခုကို တွေ့ပြီး ဖြူလေးနွယ်၊ ဉာဏ်ကို လွှာသုံးလိုက်သည် ။ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်ပြေးလျှင် မိနိုင်သည် မို့ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းပြီး သစ်ပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်မှာ ကွယ်လိုက်သည် ။

ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ၊ သန်းအောင်ရဲ့ ကားက သူမကိုကျော်တက်

သွားသည် ။ စွတ်ရွတ်ပြီး ခြံဝန်းကျယ် တစ်ခုကို ဝင်ခဲ့ပြီး ကျော်သူရနှင့်
တွေ့ဆုံခဲ့ရသည် ။

အိပ်ပျော်နေသော သူမရဲ့ နှလုံးသားကို ကျော်သူရက ပုတ်နှိုး လိုက်
သည် ။ ကျော်သူရကြောင့် မခုန်ဖူးသော ရင်ခုန်သံတွေ နှလုံးသားထဲမှာ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည် ။

ကျော်သူရ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိပေမယ့် မြင်မြင်ချင်း စွဲမက်တွ
ယ်တာခဲ့ရသည် ။

ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ဖြာပြီး ဖြူလေးနွယ် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုး
စားလိုက်ရပါသည် ။
